

**การพัฒนาทักษะและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า
โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้น
ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ**

Development of Skills and Learning Achievement in Performing Dance on
Dance Terminology and Gesture Language Using Activity Package based on
Harrow's Practical Skills Concept for Prathom Suksa 4 students at Rajabhat
University Demonstration Schools, Northern Group

ฐานิตา อามิตตา¹ ชนาดล สมบูรณ์² และวีระ วงศ์สรรค์³

Tharnita armitta, Tanadol Somboon and Veera Wongsan

Received: May 06, 2024

Revised: June 03, 2024

Accepted: June 17, 2024

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) เปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้น ประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน 2) พัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏย ศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ ให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่ กำหนดร้อยละ 80 3) ศึกษาความก้าวหน้าทางการเรียนนาฏศิลป์ และ 4) เปรียบเทียบเจตคติของ นักเรียนต่อการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่าโดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะ ปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ก่อนเรียนและหลังเรียน ผู้วิจัยดำเนินการ

¹ โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์; Demonstration School, Nakhonsawan Rajabhat University

²⁻³ มหาวิทยาลัยกรุงเทพธนบุรี; Bangkokthonburi University

Corresponding author, e-mail: tharnitanitaarmitta@yahoo.com

วิจัยใช้รูปแบบการวิจัยแบบกึ่งทดลอง ประชากรประกอบด้วย นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่กำลังศึกษาในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ กระทรวงการอุดมศึกษา วิทยาศาสตร์ วิจัยและนวัตกรรม จำนวน 189 คน กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ จำนวน 31 คน เครื่องมือที่ใช้วิจัย ประกอบด้วย (1) ชุดกิจกรรมการเรียนรู้การสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ (2) แผนการจัดการเรียนรู้นาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า (3) แบบวัดทักษะปฏิบัติ (4) แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และ (5) แบบวัดเจตคติของนักเรียน สถิติที่ใช้วิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที ผลการวิจัย พบว่า 1) ทักษะปฏิบัติทางการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า ตามแนวคิดทักษะของแฮร์โรว์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 2) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักเรียนเท่ากับ 90.96 ซึ่งสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 80 3) นักเรียนมีความก้าวหน้าทางการเรียนอยู่ในระดับสูง คิดเป็นร้อยละ 85.70 และ 4) นักเรียนมีเจตคติต่อการเรียนนาฏศิลป์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: นาฏยศัพท์และภาษาท่า, ทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์, ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์, ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4, โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ

Abstract

The purposes of this research article were 1) to compare the practical skills of performing dance on dance terminology and gesture language using an activity package based on Harrow's practical skills for Prathom Suksa 4 students before and after learning; 2) to develop the learning achievement in dance on dance terminology and gesture language using a package of activities based on Harrow's practical skills to meet the specified criteria of 80 percent; 3) to study the progress of performing dance; and 4) to compare the attitudes of students towards performing dance on dance terminology and gesture language using an activity package based on Harrow's practical skills for Prathom Suksa 4 students before and after learning. The researcher conducted the research using a quasi-experimental research design. The population consisted of Prathom Suksa 4 students studying in the second semester of the 2023

academic year at Rajabhat University Demonstration School, Northern Group, Ministry of Higher Education, Science, Research and Innovation, totaling 189 people. The sample consisted of 31 Prathom Suksa 4 students of Nakhon Sawan Rajabhat University Demonstration School. The research instruments used included (1) a package of learning activities based on Harrow's practical skills concept, (2) a lesson plan for performing dance on dance terminology and gesture language, (3) a practical skills test, (4) an achievement test, and (5) a students' attitude test. The statistics used for data analysis were percentage, mean, standard deviation, and t-test. The research results revealed that 1) the practical skills in performing dance on dance terminology and gesture language based on Harrow's practical skills concept after studying were higher than before studying with a statistical significance level of .01, 2) the students' learning achievement was 90.96, which was higher than the specified criterion of 80 percent, 3) the students' learning progress was at a high level, at 85.70 percent, and 4) students had significantly higher attitudes towards performing dance after studying than before studying at a statistical level of .01.

Keywords: Dance Terminology and Gesture Language, Harrow's Practical Skills, Dance Learning Achievement, Prathom Suksa 4, Rajabhat University Demonstration School Northern Group

บทนำ

นาฏศิลป์ไทยถือเป็นวัฒนธรรมสำคัญสาขาหนึ่งที่มีการแสดงออกซึ่งสัญลักษณ์แห่งชาติ แสดงถึงความเป็นชาติที่มีความรุ่งเรืองมาแต่อดีตกาล และเป็นตนเอง เริ่มจากการเลียนแบบท่าทาง ธรรมชาติของมนุษย์และสัตว์ แล้วนำมาประดิษฐ์ดัดแปลงให้เป็นท่ารำที่งดงามในรูปร่างของการรำ รำให้เข้ากับทำนองและดนตรี นาฏศิลป์ไทยมีความเป็นไทย ซึ่งมีท่ารำที่อ่อนช้อย งดงาม แสดงออก ของอารมณ์ การทำท่าทางรำแล้วผู้ชมเกิดความเข้าใจในความหมายและมีดนตรีประกอบจะ แทรกอารมณ์และใส่ท่ารำตามเนื้อร้องนั้น ๆ ได้ (เรณู โกศินานนท์, 2546) การจัดการเรียนรู้ นาฏศิลป์จะช่วยพัฒนาให้นักเรียนมีความคิดริเริ่มสร้างสรรค์และมีจินตนาการที่ดีขึ้น ช่วยพัฒนา ผู้เรียน ทั้งด้านร่างกายและจิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม ตลอดจนการนำไปสู่การพัฒนาตนเอง

ส่งเสริมให้ผู้เรียนมีความเชื่อมั่นในตนเอง อันเป็นพื้นฐานในการศึกษาต่อหรือประกอบอาชีพได้ (กระทรวงศึกษาธิการ, 2553)

ผู้วิจัยจึงได้ส่งเคราะห์การจัดการเรียนรู้ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ ในกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สาระนาฏศิลป์ที่ผ่านมา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 45.00 ของคะแนนเต็มร้อยละ 80.00 ปัญหาที่ครูผู้สอนพบมากที่สุด คือ นักเรียนส่วนใหญ่ขาดทักษะทำรำพื้นฐานทางด้านนาฏศิลป์ไทย และยังพบว่า ผู้เรียนบางส่วนไม่กล้าแสดงออก ซึ่งมีความจำเป็นอย่างยิ่งที่ครูผู้สอนต้องเน้นด้านทักษะการปฏิบัติ เพื่อให้ นักเรียนเกิดทักษะ ในการเรียนรู้และยังขาดสื่อประกอบการสอนที่ในการนำไปใช้ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนอีกด้วย (โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์, 2561)

ดังนั้น ในการจัดการเรียนการสอนเพื่อช่วยแก้ปัญหาและช่วยให้ผู้เรียนเกิดประสิทธิภาพในการเรียนรู้มากยิ่งขึ้น ครูผู้สอนควรมีการพัฒนาการจัดการเรียนการสอนให้มีรูปแบบที่หลากหลาย ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้แสดงออก มีประสบการณ์ด้านต่าง ๆ รวมถึงให้ผู้เรียนได้รู้จักคิดต้องปฏิบัติและค้นพบ ซึ่งเป็นการเรียนรู้ด้วยตนเอง การจัดการเรียนการสอนจึงควรเลือกใช้วิธีที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง และเหมาะสมกับวัยและความต้องการของผู้เรียน โดยครูมีบทบาทหน้าที่ในการช่วยเหลือนักเรียนให้นักเรียนได้เรียนรู้และนำไปสู่แนวทางในการแก้ปัญหาเนื่องจากวิชานาฏศิลป์เป็นวิชาที่ต้องฝึกปฏิบัติ เพราะเป็นวิชาที่เป็นทักษะเฉพาะ ดังนั้นวิธีการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีความน่าสนใจจึงควรเป็นวิธีการที่เน้นการฝึกทักษะปฏิบัติ แนวคิดการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์จึงเป็นแนวคิดหนึ่งที่ถูกนำมาใช้กับการจัดการเรียนการสอนในรายวิชาที่เน้นการฝึกทักษะปฏิบัติที่เป็นไปตามขั้นตอนจากซับซ้อนน้อยไปซับซ้อนมาก ซึ่งมีลำดับทักษะปฏิบัติไว้ 5 ขั้น ได้แก่ ขั้นที่ 1 ขั้นการเลียนแบบ ขั้นที่ 2 ขั้นการลงมือกระทำตามคำสั่ง ขั้นที่ 3 ขั้นการกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์ ขั้นที่ 4 ขั้นการแสดงออก และขั้นที่ 5 ขั้นการกระทำอย่างเป็นธรรมชาติ จากการศึกษาแนวคิดการสอนแฮร์โรว์ ที่ยังไม่มีการศึกษาวิจัยกับกลุ่มตัวอย่างกับรายวิชานี้ มีวิธีการจัดการเรียนการสอนตามแนวคิดของแฮร์โรว์ทำให้นักเรียนได้ฝึกทักษะปฏิบัติเป็นไปตามขั้นตอนต่างจากการสอนของครูที่ปฏิบัติอยู่ในโรงเรียน ทั้งยังได้ฝึกทักษะปฏิบัติไปตามขั้นตอนทั้ง 5 ขั้นตอนจากง่ายไปยาก การสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์นี้ มุ่งหวังให้ผู้เรียนสามารถปฏิบัติหรือกระทำอย่างถูกต้องสมบูรณ์และเชี่ยวชาญด้วยตนเอง เพื่อกระตุ้นและพัฒนาความกล้าแสดงออก ความมั่นใจในตนเองให้แก่ผู้เรียนทางด้านนาฏศิลป์อย่างมีประสิทธิภาพและองค์ความรู้ที่ผู้เรียนจะได้รับจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนวิชานาฏศิลป์ คือ การเรียนนาฏศิลป์ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ ทำให้เกิดประสิทธิภาพเป็นไปตามจุดประสงค์การเรียนรู้ของหลักสูตร ผู้เรียนเห็น

กระบวนการตามขั้นตอนต่าง ๆ อย่างชัดเจน และได้ฝึกปฏิบัติจริงได้อย่างถูกต้อง ทำให้ไม่เกิดความสับสนระหว่างเรียน ช่วยดึงดูดความสนใจของผู้เรียน และทำให้ผู้เรียนเกิดความกระตือรือร้น ไม่น่าเบื่อระหว่างการเรียนรู้นาฏศิลป์ และจะส่งผลให้ผู้เรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์สูงขึ้น (วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์, 2544)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อเปรียบเทียบทักษะปฏิบัติการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ ระหว่างก่อนเรียนและหลังเรียน
2. เพื่อพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ ให้เป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนดร้อยละ 80
3. เพื่อศึกษาความก้าวหน้าทางการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ
4. เพื่อเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนต่อการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่าโดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ ก่อนเรียนและหลังเรียน

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ใช้รูปแบบการวิจัยเชิงทดลอง กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 จำนวน 31 คน

ขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือ โดยผู้วิจัยมีขั้นตอนการสร้างเครื่องมือและหาคุณภาพเครื่องมือดังนี้

1. ศึกษาแนวคิดทฤษฎีจากตำราและผลงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง
2. ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ สารนาฏศิลป์ ผู้วิจัยนำไปใช้ในการสร้างชุดกิจกรรมการเรียนการสอนและแผนการจัดการเรียนรู้ จำนวน 8 แผน เวลา 16 ชั่วโมง เรื่อง การพัฒนาทักษะปฏิบัติและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้น

ประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ โดยมีแบบวัดทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ เป็นแบบวัดทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏย ศัพท์และภาษาท่า 4 ชุด มีเกณฑ์การประเมินความสามารถในการปฏิบัติ 4 ระดับ คือ ควรปรับปรุง พอใช้ ดี และดีมาก

3. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบแบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อน เรียนและหลังเรียน เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยการใช้การเรียนรู้ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติ ของแฮร์โรว์ จำนวน 1 ฉบับ เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก จำนวน 30 ข้อ

4. แบบวัดเจตคติ ของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้นาฏศิลป์ เรื่อง นาฏย ศัพท์และภาษาท่า ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก และมากที่สุด จำนวน 10 ข้อ

การหาคุณภาพของเครื่องมือในการวิจัย ผู้วิจัยได้ดำเนินการหาคุณภาพของเครื่องมือ การวิจัย โดยมีขั้นตอนดังนี้ กล่าวถึงขั้นตอนการพัฒนาและหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรม ดังนี้

1. วิเคราะห์ปัญหาและความต้องการในการเรียนรู้ การวิเคราะห์ปัญหาและความ ต้องการจำเป็นในการสร้างชุดกิจกรรม ได้แก่ ปัญหาที่นักเรียนยังทำอะไรไม่ได้บ้างในกลุ่มสาระการ เรียนรู้นาฏศิลป์ และความต้องการด้านการเรียนรู้ กรณีนี้อาจวิเคราะห์จากข้อมูลในอดีต เช่น นักเรียนส่วนใหญ่มีปัญหาในการเรียนเรื่องอะไรบ้าง หรืออาจใช้ข้อมูลทางด้านวิชาการของโรงเรียน ก็ได้ นักเรียนที่มีปัญหาด้านการเรียนรู้จาก การวิเคราะห์ในขั้นตอนนี้ คือ กลุ่มเป้าหมายของการนำ ชุดกิจกรรมไปใช้ การดำเนินการในขั้นตอนนี้จะได้ข้อสรุป 2 ประเภท คือ 1) ปัญหาและความ ต้องการด้านการเรียนรู้ที่เป็นปัญหาวิกฤติ คืออะไร และ 2) ผู้เรียนที่เข้ากลุ่มเป้าหมาย คือกลุ่มใด

2. ออกแบบชุดกิจกรรม การออกแบบชุดกิจกรรมประกอบด้วยชุดกิจกรรมต่าง ๆ

2.1 กำหนดจุดประสงค์การเรียนรู้ประจำชุด ในลักษณะที่เป็นจุดประสงค์ ปลายทาง ให้สัมพันธ์กับปัญหาด้านการเรียนรู้ที่เป็นปัญหาวิกฤติ ซึ่งเป็นมูลเหตุสำคัญในการสร้างชุด กิจกรรม จุดประสงค์การเรียนรู้ประจำชุดกิจกรรมที่กำหนดในที่นี้จะต้องระบุให้ชัดเจนว่า เมื่อผู้เรียน ผ่านการ เรียนรู้ตามกิจกรรมต่าง ๆ ในชุดกิจกรรมแล้วนักเรียนจะต้องทำอะไรเป็น ระดับใด

2.2 วิเคราะห์การเรียนรู้ในขั้นตอนกระบวนการเรียนรู้ที่เชื่อมโยงกันอย่างเป็น ระบบ ในลักษณะ Flow Chart โดยใช้หลักการวิเคราะห์จากการตอบคำถามหลักว่า การที่ผู้เรียนจะ มีความรู้ และทักษะบรรลุตามจุดประสงค์ประจำชุดกิจกรรมและแผนการจัดการเรียนรู้นั้น ผู้เรียน ต้องเริ่มต้นจากการทำอะไรเป็นก่อนและทำอะไรเป็นต่อไปเรื่อย ๆ จนมีความรู้และทักษะโดยรวม ตามจุดประสงค์ประจำชุดกิจกรรมและแผนการจัดการเรียนรู้

2.3 ออกแบบหน่วยการเรียนรู้ การออกแบบหน่วยการเรียนรู้

2.4 กำหนดวิธีการจัดการเรียนรู้ จะใช้ทฤษฎีการเรียนรู้ รูปแบบการสอน
อย่างไร

2.5 กำหนดเวลาในการจัดการเรียนรู้ เนื้อหา กิจกรรมการเรียนรู้ และ
กิจกรรมการประเมินผลในแต่ละหน่วยการเรียนรู้ กิจกรรมการประเมินผลต้องหลากหลาย

2.6 สร้างแบบทดสอบหลังเรียน ใช้วิธีการสร้างแบบทดสอบแบบอิงเกณฑ์

3. ตรวจสอบความถูกต้องของชุดกิจกรรมและแบบทดสอบหลังเรียน

3.1 ให้ผู้เชี่ยวชาญประมาณ 5 คน ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสมทั้งหมด
ของชุดกิจกรรมและแผนการจัดการเรียนรู้

3.2 ทดลองใช้ชุดกิจกรรมและแผนการจัดการเรียนรู้ กับนักเรียน 1 คน ที่อยู่
ในระดับชั้นเดียวกับกลุ่มเป้าหมาย หรือระดับสูงกว่ากลุ่มเป้าหมาย เพื่อตรวจสอบความเหมาะสม
เกี่ยวกับ เนื้อหา กิจกรรม ตลอดจนเวลาการปฏิบัติกิจกรรมในชุดกิจกรรมที่กำหนดไว้ข้างต้น

3.3 ทดลองกลุ่มย่อยกับนักเรียนที่มีลักษณะเดียวกับกลุ่มเป้าหมายประมาณ
3-5 คน ที่มีความสามารถระดับเก่ง ปานกลาง และอ่อน เพื่อตรวจสอบความถูกต้องของชุดกิจกรรม
และแผนการจัดการเรียนรู้ และปรับปรุงแก้ไข

4. ทดลองภาคสนาม คือ การนำชุดกิจกรรมและแผนการจัดการเรียนรู้ ไปทดลอง
กับนักเรียนที่มีลักษณะเดียวกับเป้าหมายประมาณ 10-30 คน เพื่อการแก้ไขปรับปรุง ชุดกิจกรรม
และแบบทดสอบหลัง เรียนให้มีคุณภาพดียิ่งขึ้น

5. ทดลองหาประสิทธิภาพของชุดกิจกรรมและแผนการจัดการเรียนรู้ คือ การนำ
ชุดกิจกรรมและแผนการจัดการเรียนรู้ ที่ได้ปรับปรุงไว้ดีแล้วไปทดลองหาประสิทธิภาพ E1/ E2
เพื่อทดลองหาประสิทธิภาพ

6. นำแบบสอบถามเจตคติของนักเรียนที่สร้างเสร็จเรียบร้อยแล้ว ไปเสนอ
ผู้เชี่ยวชาญชุดเดิม ตรวจสอบความถูกต้องเหมาะสม พิจารณาความสอดคล้อง และข้อเสนอแนะ

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาวิจัย ประกอบด้วย

1. ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์

2. แผนการจัดการเรียนรู้แนวศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า สำหรับนักเรียน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ จำนวน 8 แผน เวลา 16 ชั่วโมง

3. แบบวัดทักษะปฏิบัติ ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ เป็นแบบวัดทักษะในการปฏิบัติกิจกรรมนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า 4 ชุด มีเกณฑ์การประเมินความสามารถในการปฏิบัติ 4 ระดับ คือ ควรปรับปรุง พอใช้ ดี และดีมาก

4. แบบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เป็นแบบทดสอบแบบปรนัยชนิด 4 ตัวเลือก 30 ข้อ จำนวน 1 ฉบับ มีเกณฑ์การประเมิน ข้อถูกให้ 1 และ ข้อผิดให้ 0

5. แบบวัดเจตคติ ของนักเรียนที่มีต่อชุดกิจกรรมการเรียนรู้นาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า ทักษะพื้นฐานและการฝึกหัดการแสดงนาฏศิลป์ เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ คือ น้อยที่สุด น้อย ปานกลาง มาก และมากที่สุด จำนวน 10 ข้อ

การดำเนินการทดลองและการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้นำรูปแบบการสอนโดยใช้ชุดกิจกรรมการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์และแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ กลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ ที่ปรับปรุงแก้ไขสมบูรณ์แล้วไปใช้ในการจัดการเรียนรู้กับกลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 31 คน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2566 โดยผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ด้วยตนเอง ตามชุดกิจกรรมและแผนการจัดการเรียนรู้ที่สร้างขึ้น ทั้งนี้ไม่รวมเวลาที่ใช้ในการทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน ตามขั้นตอนดังนี้

1. การทดสอบก่อนเรียน (Pre-test) โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จำนวน 30 ข้อ แล้วทำการเก็บข้อมูลที่ได้จากการทำแบบทดสอบไว้เพื่อวิเคราะห์ข้อมูลในขั้นต่อไป

2. ดำเนินการจัดการเรียนรู้ โดยใช้รูปแบบการจัดการเรียนรู้ด้วยชุดการเรียนการสอน เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งแต่ละเรื่องได้ดำเนินการจัดกิจกรรมตามแผนการจัดการเรียนรู้ที่ผู้วิจัยได้สร้างขึ้น

3. การทดสอบหลังเรียน (Post-test) เมื่อสิ้นสุดการดำเนินการศึกษาแล้วให้นักเรียนทำการทดสอบหลังเรียน โดยใช้แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนด้วยชุดกิจกรรมและแผนการจัดการเรียนรู้ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์ อำเภอเมือง จังหวัดนครสวรรค์ ซึ่งเป็นแบบทดสอบฉบับเดียวกันกับแบบก่อนเรียน พร้อมตรวจให้

คะแนนโดยให้คำตอบถูก เท่ากับ 1 และคำตอบที่ผิดเท่ากับ 0 แล้วนำผลคะแนนที่ได้มาทดสอบด้วยวิธีการทางสถิติเพื่อทดสอบสมมติฐาน

4. แบบประเมินเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการเรียนรู้ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า (Rating Scale) ตามวิธีของ (Likert) โดยกำหนดคะแนนเจตคติ เป็น 5 ระดับ คือ มากที่สุด มาก ปานกลาง น้อย และน้อยที่สุด

การวิเคราะห์หาประสิทธิภาพ

1. วิเคราะห์หาความเหมาะสมของชุดกิจกรรมพัฒนาทักษะปฏิบัติ นาฏยศัพท์และภาษาท่า ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยการหาค่าเฉลี่ย ดังนี้

1.1 ค่าร้อยละ

$$P = \frac{F \times 100}{n}$$

เมื่อ	P	แทน ร้อยละ
	F	แทน คะแนนที่ต้องการแปลค่าให้เป็นร้อยละ
	n	แทน จำนวนคะแนนทั้งหมด

1.2 ค่าเฉลี่ย

$$\bar{X} = \frac{\sum X}{n}$$

เมื่อ	$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ย
	$\sum x$	แทน ผลรวมของคะแนนทั้งหมดในกลุ่ม
	n	แทน จำนวนคะแนนในกลุ่ม

2. เปรียบเทียบทักษะทางการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์ โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ โดยการหาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และการทดสอบค่าที (t-test) ดังนี้

2.1 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

$$S.D. = \sqrt{\frac{\sum (x - \bar{x})^2}{n - 1}}$$

เมื่อ	S.D.	แทน ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\bar{X}$	แทน ค่าเฉลี่ยเลขคณิต
	n	แทน จำนวนข้อมูลทั้งหมด

3. การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 วิเคราะห์โดยการหาค่าเฉลี่ย

4. การหาความก้าวหน้าทางการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 วิเคราะห์โดยการใช้สูตรการหาความก้าวหน้าแบบ Normalize Gain (บุญชม ศรีสะอาด, 2553)

5. การเปรียบเทียบเจตคติของนักเรียนที่มีต่อการจัดการเรียนรู้ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยวิธีการหาค่าเฉลี่ย (Mean) และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) และการทดสอบค่าที (t-test)

สรุปผลการวิจัย

จากการดำเนินการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ ที่ได้เสนอไว้ นั้น ปรากฏผลการวิจัยเป็นตามวัตถุประสงค์ สามารถสรุปผลวิจัยได้ ดังนี้

1. ผลการพัฒนาทักษะปฏิบัติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่เรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ พบว่า หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

2. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ก่อนและหลังเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ พบว่า ก่อนเรียนได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 10.94 หลังเรียนได้คะแนนคิดเป็นร้อยละ 90.96 ซึ่งสูงกว่าก่อนเรียน

3. ผลความก้าวหน้าของนักเรียนที่เรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียน

สาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนและความก้าวหน้าทางการเรียนโดยรวม เท่ากับ 0.85 ซึ่งอยู่ในระดับสูง

4. ผลการศึกษาเจตคติของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ที่มีเจตคติต่อการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ ($\bar{X} = 9.16$, S.D. = 0.78) โดยมีเจตคติอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิปรายผลการวิจัย

ผลการวิจัย เรื่อง การพัฒนาทักษะและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ มีประเด็นการอภิปรายผลดังนี้

1. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีทักษะปฏิบัติการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ นักเรียนที่เข้ารับการทดลองมีคะแนนทักษะปฏิบัติก่อนเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โดยรวมเท่ากับ 312 คะแนนคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 10.06 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 2.17 คะแนน หลังการทดลองสอน โดยรวมเท่ากับ 571 คะแนน คิดเป็นคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 18.42 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานเท่ากับ 1.06 คะแนนโดยรวมของคะแนนผลต่าง (d) เท่ากับ 259 คะแนนคิดเป็นคะแนนเฉลี่ยเท่ากับ 8.35 และส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐานของคะแนนผลต่าง (s_d) เท่ากับ 2.26 ทั้งนี้อาจเป็นเพราะผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารหลักการทฤษฎีการสอนทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ และได้ผ่านกระบวนการ ขั้นตอนในการสร้างอย่างมีระบบ วิธีการทำชุดกิจกรรมและวิธีการเขียนแผนที่ดี ผ่านการตรวจสอบแก้ไขข้อบกพร่องจากอาจารย์ที่ปรึกษาและผู้เชี่ยวชาญ มีการนำไปใช้ทดลองกับนักเรียนที่ไม่ใช่กลุ่มเป้าหมาย เพื่อหาความเหมาะสมของเวลาในการจัดการเรียนรู้และสื่อการเรียนรู้ แล้วนำไปจัดทำแผนและสื่อประกอบการเรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ประกอบกับแผนการจัดการเรียนรู้ที่จัดทำขึ้น ที่เน้นผู้เรียนได้ลงมือปฏิบัติให้มากที่สุด โดยมีครูผู้สอนเป็นผู้ให้คำแนะนำ ส่งเสริม หรือกระตุ้น ให้การจัดการเรียนรู้ดำเนินการเป็นไปตามจุดประสงค์การเรียนรู้ที่กำหนดไว้ (อาภรณ์ ใจเที่ยง, 2546) ได้ระบุว่า การออกแบบแผนการจัดการเรียนรู้ที่ดี เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญส่งผล

เรียนรู้ที่มีประสิทธิภาพ ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของวัฒนา รัตนพรหม และวรรณดี ธาณิรัตน์ (2560) พบว่า ความเหมาะสมของชุดกิจกรรม เรื่อง การรำนโนราห์ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ มีค่าดัชนีความเหมาะสมระดับดี โดยมีค่าเฉลี่ยของประชากรเท่ากับ 4.33 ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐานของประชากร มีค่าเท่ากับ 0.26 และค่าดัชนีความสอดคล้องของแผนการจัดการเรียนรู้ (IOC) เท่ากับ 1.00 และมีประสิทธิภาพสูงกว่าเกณฑ์ที่กำหนด โดยมีค่า E1/E2 เท่ากับ 90.98/84.16 เมื่อเทียบกับเกณฑ์ที่กำหนด 80/80 และผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรม เรื่อง การรำนโนราห์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียน โดยมีคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียนเท่ากับ 11.00 ± 1.29 และคะแนนเฉลี่ยหลังเรียนเท่ากับ 25.23 ± 0.90

2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่าก่อนเรียนได้คะแนน 339 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 10.94 หลังเรียนได้คะแนน 846 คะแนน คิดเป็นร้อยละ 90.96 แสดงว่าการเรียนนาฏศิลป์เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ร้อยละ 90.96 ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดเรียนรู้ที่เน้นทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ (Harrow's) ที่สร้างขึ้นผ่านวิธีสร้างที่เป็นระบบ มีชุดกิจกรรมการเรียนการสอนที่มีขั้นตอนการปฏิบัติกิจกรรมอย่างชัดเจน เป็นชุดกิจกรรมการเรียนการสอน ที่ส่งเสริมให้นักเรียนได้คิดเป็น ทำเป็น แก้ปัญหาเป็น จึงเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนเกิดความกระตือรือร้นในการปฏิบัติกิจกรรม ส่งผลให้การจัดการเรียนรู้บรรลุวัตถุประสงค์ นักเรียนเกิดการเรียนรู้จากการปฏิบัติกิจกรรมด้วยตนเอง ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของรสสุคนธ์ เพ็ญเนตร (2561) ได้ทำการพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI ร่วมกับแนวทางการสอนปฏิบัติของแฮร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 พบว่า การจัดกิจกรรมมีประสิทธิภาพ E1/E2 เท่ากับ 81.81/80.21 ซึ่งเป็นไปตามเกณฑ์ที่กำหนด (80/80) ค่าดัชนีประสิทธิผลการจัดกิจกรรมพัฒนาทักษะปฏิบัตินาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI ร่วมกับแนวทางการสอนปฏิบัติของแฮร์โรว์ มีค่าเท่ากับ 51.38 หรือคิดเป็นร้อยละ 51.38 นักเรียนที่เรียนเรื่องนาฏยศัพท์และภาษาท่าโดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI ร่วมกับแนวทางการสอนปฏิบัติของแฮร์โรว์ มีผลสัมฤทธิ์หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และมีความพึงพอใจ ต่อการเรียนรู้ เรื่องนาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI ร่วมกับแนวทางการสอนปฏิบัติของแฮร์โรว์ โดยรวมอยู่ระดับมาก ($\bar{X} = 3.68$, S.D. = 1.01)

3. นักเรียนที่เรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ทำแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งมีคะแนนเต็ม 30 คะแนน ก่อนเรียน ได้คะแนนโดยเฉลี่ยรวมเท่ากับ 10.94 คิดเป็นร้อยละ 36.47 หลังเรียนได้คะแนนโดยเฉลี่ยรวมคิดเป็นร้อยละ 90.96 (% Post-test) และความก้าวหน้าทางการเรียนโดยรวม เท่ากับ 0.85 ซึ่งอยู่ในระดับสูง หรือคิดเป็นร้อยละเท่ากับ 85.7 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้เนื่องมาจากชุดกิจกรรม และ แผนการเรียนรู้ที่ดี ช่วยส่งเสริมให้นักเรียนรู้สึกมั่นใจและได้รับรู้เรื่องราว นาฏยศัพท์และภาษาท่าที่ถูกต้อง ช่วยสร้างความมั่นใจให้กับครูผู้สอน และผู้เรียนเป็นสำคัญ ทำให้การสอนมีประสิทธิภาพและมีความก้าวหน้าทางการเรียนเพิ่มขึ้น ผู้เรียนจะเกิดความกระตือรือร้นในการเรียนนาฏศิลป์มากขึ้น มีโอกาสที่จะพัฒนาตนเองได้มากขึ้น และเกิดการเรียนรู้ด้วยตนเองสามารถนำทักษะการเรียนรู้ไปใช้ในโอกาสต่อไป ซึ่งมีความสอดคล้องกับงานวิจัยของกิตติพงษ์ แสนรัก (2565) พบว่า 1) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชานาฏยศาสตร์ หน่วยการเรียนรู้กับพิบัติ ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับห้องเรียนกลับด้านหลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) การรู้เรื่องภูมิศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่ได้รับการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับห้องเรียนกลับด้าน หน่วยการเรียนรู้ภัยพิบัติ อยู่ในระดับดี และสอดคล้องกับ Rosenblatt, W. (2004) การเรียนรู้ด้านการอ่านเป็นทักษะด้านหนึ่งที่เด็กหลาย ๆ คนเรียนรู้มาตั้งแต่เริ่มเข้าโรงเรียนจึงมีการศึกษาถึงวิธีการสอนด้านการอ่านสองแบบ เช่นการอ่านตามครูและการฟังครูอ่านก่อน ไปสู่การพัฒนาการมีทักษะความชำนาญในการอ่าน และความรู้ความเข้าใจการอ่านด้วย ใช้กับวิธีการสอนที่เหมือนการปฏิบัติจริงกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 3 จำนวน 3-4 คน เลือกให้เป็น 2 กลุ่ม ใช้วิธีการสอนโดยการอ่าน (การฟังครูอ่านก่อนและการอ่านตามครู) และการทดลองฝึกปฏิบัติด้วยตนเอง ผลการวิจัยพบว่า กลุ่มตัวอย่างของนักเรียนมีการพัฒนาสูงขึ้นทั้งในส่วนของการมีทักษะความชำนาญในการอ่านออกเสียงและความรู้ความเข้าใจด้านการอ่านและมีการพัฒนาด้านความจำและการอ่าน

4. นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีเจตคติต่อการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์ หลังเรียนสูงกว่าก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งเป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากชุดกิจกรรมเรียนการสอน ที่พัฒนาขึ้นเป็นการจัดการเรียนรู้ที่มีการบูรณาการที่ดี โดยใช้แนวคิดการสอนปฏิบัติของแฮร์โรว์ กระตุ้นความสนใจในการจัดการเรียนรู้ของผู้เรียน ส่งเสริมความสามารถด้านทักษะปฏิบัติทางนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า ที่พัฒนาขึ้นส่งผลให้นักเรียนเกิดเจตคติและมี

ความสุขในการเรียน ซึ่งสอดคล้องกับงานวิจัยของสุพรรณิ กุอ่อนศรี (2555) พบว่า นักเรียนมีความพึงพอใจต่อการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อน โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด และผลการวิจัยของกิตติพงษ์ เหน่งสกุล (2556) พบว่า ความพึงพอใจของนักเรียน ที่มีต่อการจัดการเรียนรู้โดยใช้วิธีการสอนแบบชี้แนะร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ ในภาพรวมมีความพึงพอใจในระดับมาก

องค์ความรู้ใหม่

ผลการวิจัยระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ เรื่อง การพัฒนาทักษะและผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนาฏศิลป์ เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า โดยใช้ชุดกิจกรรมตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏ กลุ่มภาคเหนือ ผู้วิจัยได้สังเกตจากการสนทนากับผู้เรียน และบันทึกผลระหว่างการจัดกิจกรรมการเรียนรู้ และพบองค์ความรู้ใหม่ ซึ่งเป็นกระบวนการทำการวิจัยและพัฒนาต่อยอดให้เกิดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่สูงขึ้น จากปัญหาที่เกิดขึ้น โดยนำหลักการและทฤษฎีตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ มาปรับใช้เพื่อแก้ไขปัญหาลดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตลอดจนวัดเจตคติของผู้เรียนที่มีต่อการเรียนรู้พร้อมนำนวัตกรรมที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นไปต่อยอดทางการศึกษา

ข้อเสนอแนะ

ข้อเสนอแนะในการนำผลวิจัยไปใช้ประโยชน์

1. ผลการวิจัยครั้งนี้ พบว่า ชุดกิจกรรมการเรียนการสอน เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 สามารถนำไปใช้ประโยชน์ทางการในการจัดการศึกษา เป็นนวัตกรรมทางการศึกษาที่กระตุ้นความสนใจของนักเรียนได้เป็นอย่างดี
2. แผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ถือได้ว่าเป็นแนวทางที่ศึกษาด้วยตนเองหรือศึกษาเป็นกลุ่มได้ ทำให้นักเรียนเข้าใจง่ายและสามารถช่วยเหลือติดตามผลงานซึ่งกันและกันได้ ทำให้การจัดการเรียนรู้ได้อย่างมีประสิทธิภาพ
3. ผลการเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์พบว่า หลังการเรียนรู้ผ่านกระบวนการแผนการจัดการเรียนรู้เรื่อง นาฏยศัพท์และภาษาท่า ตามแนวคิดทักษะปฏิบัติของแอร์โรว์ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 มีผลสัมฤทธิ์สูงขึ้นกว่าก่อนเรียนและเจตคติอยู่ในเกณฑ์ที่โดยรวมแล้วนักเรียนมีความพอใจมาก ถือได้ว่าเป็นประโยชน์ต่อการจัดการเรียนรู้ได้เป็นอย่างดี

เอกสารอ้างอิง

- กระทรวงศึกษาธิการ. (2553). *หลักสูตรแกนกลางการศึกษาขั้นพื้นฐาน พุทธศักราช 2551*. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : โรงพิมพ์ชุมนุมสหกรณ์การเกษตรแห่งประเทศไทย จำกัด.
- กิตติพงษ์ แสนรัก. (2565). *ผลการจัดการเรียนรู้แบบร่วมมือเทคนิค STAD ร่วมกับห้องเรียนกลับด้านที่มีต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและการรู้เรื่องภูมิศาสตร์ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1*. (วิทยานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). คณะศึกษาศาสตร์ : มหาวิทยาลัยบูรพา.
- กิตติพงษ์ เหน่งสกุล. (2556). *การพัฒนาผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนและทักษะการปฏิบัติงาน เรื่อง การใช้โปรแกรมประมวลผลคำ กลุ่มสาระการเรียนรู้การงานอาชีพและเทคโนโลยีของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โดยใช้วิธีสอนแบบชี้แนะร่วมกับรูปแบบการเรียนการสอนทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์*. (วิทยานิพนธ์ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยหาดใหญ่.
- บุญชม ศรีสะอาด. (2553). *การวิจัยเบื้องต้น*. (พิมพ์ครั้งที่ 8). กรุงเทพฯ : สุวีริยาสาส์น.
- รสสุคนธ์ เพ็ญเนตร. (2561). *การพัฒนาทักษะปฏิบัติในทฤษฎีคำศัพท์และภาษาท่า โดยใช้การเรียนรู้แบบกลุ่มร่วมมือเทคนิค TAI ร่วมกับแนวคิดการสอนปฏิบัติของแฮร์โรว์สำหรับนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 4*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏมหาสารคาม.
- เรณู โกสินานนท์. (2546). *นาฏยศัพท์ : ภาษาทำนานาศิลป์ไทย*. (พิมพ์ครั้งที่ 2). กรุงเทพฯ : บริษัทโรงพิมพ์ไทยวัฒนาพานิช.
- โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์. (2561). *หลักสูตรสถานศึกษาโรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยราชภัฏนครสวรรค์*. (อัตรสำเนา).
- วัฒนา รัตนพรหม และวรรณดี ธาณิรัตน์. (2560). *การพัฒนาชุดกิจกรรม เรื่อง การรำโนราห์ โดยใช้รูปแบบการเรียนการสอน ทักษะปฏิบัติของแฮร์โรว์*. (วิทยานิพนธ์ครุศาสตรมหาบัณฑิต สาขาวิชาหลักสูตรและการสอน). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยราชภัฏสุราษฎร์ธานี.
- วิมลรัตน์ สุนทรโรจน์. (2544). *เอกสารประกอบการสอนวิชา การพัฒนาการเรียนการสอน*. มหาสารคาม : ภาควิชาหลักสูตรและการสอน คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

สุพรรณิ ภูอ่อนศรี. (2555). การพัฒนาการจัดกิจกรรมการเรียนรู้แบบเพื่อนช่วยเพื่อนกลุ่มสาระการเรียนรู้ศิลปะ (สาระนาฏศิลป์) เรื่องร่างมาตรฐาน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 6. (การค้นคว้าอิสระครุศาสตรมหาบัณฑิต). บัณฑิตวิทยาลัย : มหาวิทยาลัยมหาสารคาม.

อาภรณ์ ใจเที่ยง. (2546). หลักการสอน. (พิมพ์ครั้งที่ 3). กรุงเทพฯ : โอเดียนสโตร์.

Rosenblatt, W. (2004). The Airway Approach Algorithm: A Decision Tree for Organizing Preoperative Airway Information. *Journal of Clinical Anesthesia*, 16, 312-316.